

52. Det var Tymme Sjællandsfar.

Livligt.

Chr. Barnekow.

mf *f*

1. Det var Tym-me Sjæl-lands-far, Helt i Bon-de-klæ-der, skønt ej Her-re-

p *cresc.*

skjold han bar, vandt han Navn og Hæ-der. Hvo ham fulg-te, har vi glemt,

f *mf*

Tym-mes Navn har Sax-o gemt tro blandt kæ-re Min-der.

2. Knud vil vinde Gods og Gavn,
Hærværk vil han øve;
Edmund slaar for Fædrestavn
som en tirret Løve,
hævnevil han haardt i Dag.
Angler veg for danske Slag,
hvor paa Val de mødtes.

3. Gammel Vane bider bedst,
dog, med Skam at sige,
denne Sinde var det næst,
Daner maatte vige.
Sover Rolfs og Regners Aand?
Banret faldt i Fjendehaand,
hilst af Hurraraabet.

4. Det var Tymme Sjællandsfar,
brat han endte Nøden
„Hvo ej Niddingshjerter har,
kæmpe kækt til Døden!
Har vort Banner Fjenden brudt,
Majen har i Mængde skudt
danske Sejersfaner!“

5. Grønne Gren paa skarpen Spær
Tymme højt mon bære:
„Fremad, Landsmand, en og hver!
Slaa for Danmarks Ærel
Finde skal dog Fjenden vist,
den ler bedst, som ler til sidst,
fremad! følg min Fanel!“

6. Bøgen herlig baner Vej
for den raske Skare,
Jærnside magter ej
Valen at forsvare;
men, hvor Tymmets Banner stod,
Danske skrev med Anglers Blod
røde Sejersruner.

7. Ej for intet Saga har
ristet snildt med Staven
Tymme Banner Sjællandsfar
Helteros paa Graven.
Medens Bøgen grønnes end,
leve skal blandt danske Mænd
Fædrener Bedrifter!“

Efter G. P. Brammer
ved C. J. Brandt.